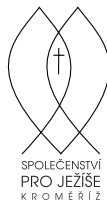

**...neboť beze mne
nemůžete činit nic.**

Jan 15,5

DĚKUJI ZA NABÍDKU, PANE, ALE VÁŽNĚ SI VYSTAČÍM SÁM

*Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese hojné ovoce;
neboť beze mne nemůžete činit nic. Jan 15,5*

A realita mého křesťanského života?

Patřím mezi ty „dobré, praktikující křesťany“. Takže skutečně potřebuji jít každou neděli do kostela, přirozeně potřebuji jít ke svátostem, potřebuji se i v týdnu každý den ráno, večer pravidelně pomodlit, potřebuji dát almužnu, potřebuji udělat nějaký ten dobrý skutek...

Ale jinak Pane Bože? No uznej, přeče Tě nebudu „otravovat“ svými malichernostmi. To se přeče nesluší. Na Tebe přijde řada, až budu mít nějaký větší problém. Takže si vážně jinak stačím sám. Nejsm už malé dítě. Jsem už přeče zralý křesťan. Chodím do kostela od malička a i celá naše rodina, i za komunistů. Byli jsme vždy taková „dobří křesťané“. Takže děkuju Pane Bože za nabídku, ale většinou si vážně stačím sám..

Panovník praví: „Protože se tento lid přibližuje ke mně ústy a ctí mě svými rty, ale svým srdcem se ode mne vzdaluje a jejich bázeň přede mnou se stala jen naučeným lidským příkazem, proto i já budu dále podivuhodně jednat s tímto lidem, divně, předivně. Zanikne moudrost jeho moudrých a rozumnost jeho rozumných bude zakryta.“ Iz 29,13-14

ABBA OTČE – VOJTĚCH KODET - POKRAČOVÁNÍ

UZDRAVENÍ VZTAHU K OTCI II (8. ČÁST)

A tak Boží otcovství zajišťuje v tomto světě definitivní vítězství dobra a lásky nad veškerým zlem. Bůh je můj Otec, který nám tedy nejen dal život jednou provždy, ale který tím, že nám odpouští, nám život stále znovu a znovu nabízí. A dává nám všechno, co k životu potřebujeme. Jenom nám ponechává svobodu, abychom se pro Něho, pro vztah k Němu, mohli dennodenně rozhodnout. Hledat Jeho tvář, odpovídat na to, jak On nás hledá a jak nás miluje. **Bůh vyžaduje od svých dětí, aby Ho milovaly celým srdcem, celou duší, celou svou myslí a vši svou silou.** Proč? No, protože za prvé: nás touto láskou On miluje jako první, zcela úplně a cele, a protože je to jediný způsob, jak můžeme skutečně žít jako Jeho děti. Že ho budeme milovat cele a úplně. Na tu Jeho lásku nelze odpovídat jinak. Když se člověk pokusí milovat Boha jenom trochu, tak ho to nakonec vůbec nevede k (žádnému) nějakému štěstí, ale naopak. Jeho život je úplně rozbitý. Takový člověk se pak poohlídí dokonce po životě ateistů a říká: „Vždyť oni jsou spokojenější, než já.“ No skutečně, člověk, který nemiluje Boha celým srdcem, ale jenom zčásti, k tomu všemu, co lidé prožívají krásného v životě, si přidá ještě výčitky a skutečnou neschop-

nost s Bohem žít. Kdo si myslí, že Boha miluje a přitom Ho nechce milovat cele a úplně, tak se velice mýlí. **Protože na ničem jiném, než na lásce k Bohu je jasně vidět zcela konkrétně, že Boha můžeme milovat buď úplně anebo to láska žádná není.** Samozřejmě, že my této lásky sami ze sebe nejsme schopni. Ale ve chvíli, kdy se pro ni rozhodujeme, On nám tu schopnost lásky dává. Abychom mohli žít jako Jeho děti. Milovat Boha cele vyžaduje denní rozhodnutí a konkrétní projev lásky. Protože každá láska se živí konkrétními projevy pozornosti a lásky vůči milované osobě. To se samozřejmě projevuje také zřeknutím nás samotných, našich zájmů, všeho toho, co by člověk třeba chtěl jenom a jenom pro sebe a pro svoje štěstí. Toto úsilí o lásku k Bohu se projevuje stále zodpovědnějším hledáním Jeho vůle, očišťováním motivů našeho jednání. Zvláště při vnitřní modlitbě, když je člověk s Bohem sám, se rozhoduje, co opravdu se Bohu líbí a co od něho Bůh očekává. Ve skrytosti, jako o tom mluví Ježíš, kde Otec vidí. Vidí i to, co je skryté. Tam také Otec působí a tam odplácí. Tím, že dává člověku světlo a schopnost k Lásce. Člověku tak postupně dochází, že jeho život je celý v rukou Božích. Všechny jeho události, které prožívá, jsou jakýmsi tajemným projevem Božího otcovství. I když tomu někdy, samozřejmě, vůbec nerozumíme. Milovat Boha se učíme celý život. **Prvním krokem je ale to, že se svobodně rozhodneme a dovolíme Mu, aby On miloval nás.** Chceme-li skutečně milovat, je třeba přijmout, že On je ten první. A dovolit Mu, aby se na nás Jeho láska projevila. S tím souvisí také to, že chceme-li

skutečně milovat, je třeba se osvobodit od přehnané obavy, že nejsme milováni, nemůžeme být milováni, že čekáme na to, až se na nás láska projeví. Když člověk prožívá tuto úzkost z nedostatku lásky, tak se uzavírá a není schopen lásku přijmout. Čím více se člověk soustředí na to, jestli ho Bůh miluje, tím méně je schopen tuto lásku uvidět. Proto je tak důležité vymanit se ze sebestředných kruhů, do kterých nás tato úzkost a strach uvádí. Abychom mohli vnímat projevy lásky Boží. Opravdové řešení je v radikálním obratu směru našeho očekávání v lásce. **Od touhy BÝT MILOVÁN se nasměrovat k rozhodnutí CHCI BOHA MILOVAT.** A chci milovat všechny, které mi Otec dává. A v té chvíli, kdy člověk zatouží milovat, kdy obrátí směr od touhy na sebe soustředit lásku, začíná být osvobozován od strachu z nedostatku lásky. Bůh nás miluje nejen proto, abychom byli šťastni, to také, nejen proto, aby uspokojil všechny naše potřeby po lásce, po přijetí, po něžnosti, ale také proto, abychom byli schopni, jako On v tomto světě, milovat Jeho láskou. On nás stvořil nejen jako ty, kteří lásku potřebují, kteří jsou lásky hodni, ale také ty, kteří milují. A ve chvíli, kdy se člověk rozhodne pro tuto cestu, sám zjistí, že je Bohem milován. To je vítězství těch, kteří uvěří Bohu, kteří uvěří Ježíšovi, a přijmou největší příkázání za své. Bůh nás totiž tímto příkázáním uschopňuje k tomu, abychom nakonec zažili, že si nás velice zamiloval. On to je, kdo nás jako první volal k životu. On to je, kdo si nás vyvolil a zamiloval zvláštní láskou. On to je, kdo nás stále provází a kdo nás hledá. Kdo nás podrobil

zkoušce, aby nás posléze z té zkoušky vyvedl. On to je, kdo nám dovolil klesnout, aby nám mohl odpustit. Kdo se raduje z našeho návratu, kdo nám dává sílu k vytrvalosti. Kdo má radost z toho, že je naším Otcem a kdo nás učí skutečné lásce v tomto světě. Písmo svaté, když mluví o Božích postojích k nám, tak používá zcela konkrétní výrazy z lidského života. Výrazy pestré, něžné a prosté. Bůh projevil svoji výjimečnou lásku nejen vyvolenému lidu, ale projevuje ji každému člověku. A Jeho láska k vyvolenému národu je jakýmsi znamením toho, jak Bůh miluje a chce milovat každého z nás. Písmo svaté popisuje Boha jako toho, kdo nás počal a porodil. Kdo nás živil, a nás chránil, kdo nás vedl. V 5. knize Mojžíšově (Dt 32,6) čteme: „*Cožpak není on tvůj Otec? Vždyť mu patříš. On tě učinil a upevnil... Hospodin, tvůj Bůh tě nesl, jako nosí muž svého syna.* Nebo v knize proroka Ozeáše (11,4) čteme: *Provázký lidskými jsem tě táhl, provázky milování, byl jsem jako ti, kdo tisknou kojence k své tváři, když jsem se k němu nakláněl a krmil ho.*

Jako Otec naučil Bůh svůj lid chodit a starat se o jeho výživu. Na Božím Otcovství tedy není vůbec nic vzdáleného nebo nepřítomného, studeného. Naopak. Písmo svaté vyjadřuje tu Jeho starostlivost a něžnou a jemnocitnou lásku. Otcova láska se takto může dotýkat každého člověka jednotlivě. Svátý prorok Jeremiáš popisuje, jak ho Bůh svojí láskou svedl. „Svedl jsi mne, Hospodine, a dal jsem se Tebou svést“, a takto svádí Bůh na cestu každého z nás. Ne násilím nebo podvodem. Každého z nás podrobuje očistě. A jak uvádí prorok Ozeáš, uvádí nás na poušť, aby mluvil k našemu srdci, a čeká, až odpovíme. (24:20)

Tato Otcova láska, jak vyvolenému národu, tak k jednotlivcům, se projevuje také krásnými mateřskými rysy. Zvláště když jde o vyjádření Božího slitování, které je vyjádřeno obrazem mateřského lůna. Čteme u proroka Izajáše (49,15) „*Cožpak může zapomenout žena na své dítě, neslitovat se nad plodem vlastního života? I kdyby ona zapomněla, já na tebe nezapomenu. Hle, vyryl jsem si tě do dlaní, tvé hradby mám stále před sebou.*“ Tato Boží láska ke každému z nás je tedy láskou jedinečnou, mimořádnou a výjimečnou. Není to tedy láska neurčitá a platonická, kterou by nás Bůh miloval jako stádečko nebo jako celek. U proroka Izajáše (43,4) čteme: „*Protože jsi v očích mých tak drahý, vzácný, protože jsem si tě zamiloval...*“ Původ lásky Boží k nám, je v Bohu samotném. Ne v nás. V Jeho vlastním srdci. A jedním z největších našich životních pokušení je Jeho mimořádnou a výjimečnou lásku zpochybňovat. Člověk má vždycky pokušení si říct: „A proč zrovna já? A proč by miloval zrovna mne? A určitě jsou mu milejší jiní než já.“ A to je jedno z pokušení, kterými nás chce Boží nepřítel právě z toho projevu Otcovy lásky a z Jeho náruče vyhnat ven. Mojžíš často povzbuzoval vyvolený lid k tomu, aby si připomínal projevy této výjimečné lásky Boží. Aby prožité události, které dokazovaly lásku Hospodinovu k vyvolenému národu, aby si Židé připomínali. A oni je nejen připomínali, oni je slavili. A při těch slavnostech to znovu prožívali. To je něco velice důležité, protože tím oni tu lásku Boží stále na sobě zakoušeli. Proto je tak důležité, slovy Písma řečeno, nezapomínat na Boží skutky v našem životě. A stále si je připomínat a propojovat si je mezi sebou jako červenou nit, která vede celým naším životem. S vděčností a chválou za všechno, co Bůh do našeho života připustil, a čím nás provedl. Protože za tím vším je projev Jeho péče a starosti o nás. Člověk, který si takto připomíná, co pro něho Bůh v životě vykonal, paradoxně, čím je starší, tím více si to uvědomuje. Tak jako člověk na stará kolena zapomíná spousty věcí, tak má schopnost, když se takto naučí sledovat stopy Boží lásky ve svém životě, více si pamatovat (zase slovy písma) „*Co viděly jeho oči, co slyšely jeho uši, co Bůh vepsal do jeho srdce*“, je schopen si připomínat Boží smlouvu. Taková paměť vypráví o tom, že je Bůh naším Otcem vždycky a všude, že je Pánem našeho života za všech okolností a vždycky jím bude. Toto připomínání si Boží věrnosti dělá z našeho života, nádherný, posvátný příběh. Takže člověk nakonec v pohledu na svůj život může žasnout a může Boha chválit. To nás uschopňuje k stále častější a hlubší adoraci jednak lásky Boží a projevu lásky, ale také Otce jako takového. K úžasu lásky, k obdivu a ke chvále, která samozřejmě Otcí, původci našeho života, za všech okolností a vždycky právem patří.

(pokračování příště)

BOŽÍ SLOVO – POKRM PRO DUŠI NA KAŽDÝ DEN

Blaze muži, který se neřídí radami svévolníků, který nestojí na cestě hříšných, který nesedává s posměvači, nýbrž si oblíbil Hospodinův zákon, nad jeho zákonem rozjímá ve dne i v noci. Ž 1, 1-2

DUBEN 2012

1.	NE	Iz 50,4-7; Zl 22(21); Flp 2,6-11; Mk 14,1-15,47	15.	NE	Sk 4,32-35; Zl 118(117); 1Jan 5, 1-6; Jan 20,19-31
2.	PO	Iz 42,1-7; Zl 27; Jan 12,1-11	16.	PO	Sk 4,23-31; Zl 2; Jan 3,1-8
3.	ÚT	Iz 49,1-6; Zl 71; Jan 13,21-33.36-38	17.	ÚT	Sk 4,32-37; Zl 93; Jan 3,7b-15
4.	ST	Iz 50,4-9a; Zl 69; Mt 26,14-25	18.	ST	Sk 5,17-26; Zl 34; Jan 3,16-21
5.	ČT	Ex 12,1-8.11-14; Zl 116(115); 1Kor 11,23-26; Jan 13,1-15	19.	ČT	Sk 5,27-33; Zl 34; Jan 3,31-36
			20.	PÁ	Sk 5,34-42; Zl 27; Jan 6,1-15
6.	PÁ	Iz 52,13-53,12; Zl 31(30); Zid 4,14-16;5,7-9; Jan 18,1-19,42	21.	SO	Sk 6,1-7; Zl 33; Jan 6,16-21
			22.	NE	Sk 3,13-15.17-19; Zl 4,2.4.7.9; 1Jan 2,1-5a; Lk 24,35-48
7.	SO	Bílá sobota	23.	PO	Sk 13,46-49; Zl 96(95); Jan 10,11-16
8.	NE	Sk 10,34a.37-43; Zl 118(117); Kol 3,1-4; Jan 20,1-9	24.	ÚT	Sk 7,51-8,1a; Zl 31; Jan 6,30-35
			25.	ST	1 Pt 5,5b-14; Zl 89; Mk 16,15-20
9.	PO	Sk 2,14.22b-33; Zl 16; Mt 28,8-15	26.	ČT	Sk 8,26-40; Zl 66; Jan 6,44-51
10.	ÚT	Sk 2,36-41; Zl 33; Jan 20,11-18	27.	PÁ	Sk 9,1-20; Zl 117; Jan 6,52-59
11.	ST	Sk 3,1-10; Zl 105; Lk 24,13-35	28.	SO	Sk 9,31-42; Zl 116; Jan 6,60-69
12.	ČT	Sk 3,11-26; Zl 8; Lk 24,35-48	29.	NE	Sk 4,8-12; Zl 118(117); 1Jan 3,1-2; Jan 10,11-18
13.	PÁ	Sk 4,1-12; Zl 118; Jan 21,1-14	30.	PO	Sk 11,1-18; Zl 42; Jan 10,1-10
14.	SO	Sk 4,13-21; Zl 118; Mk 16,9-15			

PRAVIDELNĚ

• každou neděli v 19 h Velká zpěvárna - setkání Společenství pro Ježíše
PROGRAM NEDĚLNÍCH SETKÁNÍ SPOLEČENSTVÍ PRO JEŽÍŠE:

- **1. 4.: 1. neděle v měsíci:** s modlitbou za fyzické a vnitřní uzdravení
- **8. 4.: 2. neděle v měsíci:** s modlitbou za evangelizaci Kroměříže
- **15. 4.: 3. neděle v měsíci:** společné slavení desátku pro Ježíše s modlitbou za hmotné potřeby, prosperitu, zaměstnání aj.
- **22. 4.: 4. neděle v měsíci:** s modlitbou za evangelizační aktivity Společenství
- **29. 4.: 5. neděle v měsíci:** s modlitbou za individuální potřeby zúčastněných

PŘIPRAVUJEME

- **Kurzy Alfa – nepodařilo se nám objevit konkrétní zájem o Kurzy Alfa ve farnostech Kroměřížska**
- Pro zájemce o společně strávenou dovolenou nabízíme pobyt v Beskydech od soboty 30. 6. do soboty 7. 7. 2012. **Gruň - chata sv. Josefa** (Bílý kříž, Visalaje, Švarná Hanka, Chyža, Lysá hora, Staré Hamry). Informace: A. a V. Šimordovi tel. 573 361 040, 732 724 568, simorda@post.cz nebo www.izrael.kromeriz.cz/Grun

PŘIMLOUVEJTE S NÁMI

Každé úterý od 18 h v kapli sv. Tadeáše chválami přimlouváme za milost obrácení pro nás, pro naše rodiny, pro naši farnost, pro naše město a za úmysly nás a našich přátel předložené k přímluvné modlitbě. Podle možností se každé úterý i postíme na stejný úmysl.

POVZBUZENÍ: BŮH POTŘEBUJE SVĚDKY!!!

Zpravodaj Brána je distribuován ZDARMA na povzbuzení v rozhodnutí vytvářet „Brány“, tj. malá křesťanská společenství. V případě zájmu o pravidelný odběr pište, volejte, faxujte, mailujte. Za dobrovolné příspěvky na poštovné děkujeme. Číslo účtu: 1421675369/0800. **Doklad o daru, či fakturu na reklamu na internetu na požádání vystavíme.** Adresa: **Porta futura o.s. Velké nám. 48, 767 01 Kroměříž.** Informace o akcích pořádaných Společenstvím pro Ježíše na tel.: 603 231 601 nebo tel.fax: 573 336 936, e-mail: brana@email.cz, www.Jezis.cz. Evidenční číslo: MK ČR E 13849